

[Nordqvist.]

hen ikke vi kan være bekendt at fastslå skriftligt, at myndigheder, der skal træffe en afgørelse, skal se sig ordentligt for, inden de træffer denne afgørelse.

Ligeledes punkt h, hvor man skriver, at myndighederne har pligt til snarest muligt, efter at en afgørelse er truffet, at underrette den eller dem, som afgørelsen vedrører. Det forekommer mig i og for sig ganske indlysende, at hvis man får en henvendelse fra hr. Petersen om et eller andet og finder ud af, hvad svar hr. Petersen skal have, så må det eneste rigtige være at sende et svar til hr. Petersen.

Men der er andre rigtige intentioner i forslaget her. Jeg kan fuldt ud tiltræde bl. a. dette, at man begrunder sine afgørelser. Nu har ministeren for ikke så længe siden nærmere redegjort for, hvilket arbejde der på det sidste i udvalget er gjort netop med disse problemer, men det er jo forfærdelig deprimerende som borger at modtage et svar fra en offentlig myndighed, hvor der står: I henhold til § 7 i den og den lov — som ikke er citeret — jfr. § 8 i den og den lovbekendtgørelse — som heller ikke citeres — kan det ansøgte ikke bevilges. Det er en fersk smag, man sidder tilbage med. Jeg kan ikke se, det er noget urimeligt forlangende, at de offentlige myndigheder begrunder deres afgørelser. Det gælder ofte i dispensationssager, hvor borgerne søger dispensation for et eller andet, at man får et nej uden nærmere motivering. Det er muligt i mine øjne at give en relativt kort, men acceptabel begrundelse for den afgørelse, man træffer. Jeg mener også, det er rigtigt, at alle myndigheder, når de tilkendegiver deres afgørelse, samtidig oplyser vedkommende om klageadgang og klagefrist.

Ministeren har i dag stillet sig positivt over for de tanker, der ligger bag ved forslaget, og selv om jeg med mine bemærkninger måske har forekommet lidt uelskværdig over for forslagsstillerne, så vil jeg da godt sige, at min grundholdning i og for sig også er positiv i den forstand, at jeg mener, at ingen lejlighed skal forsømmes, hvis vi har mulighed for at forbedre forholdet mellem administrationen og de borgere, som administrationen skal betjene. Jeg forstår det således, at de eksempler, som forslagsstillerne anfører, blot er eksempler, men der

skulle ikke være noget i vejen for, at vi under udvalgsarbejdet kunne finde frem til en anden formulering.

Jeg vil ikke på forhånd afvise, at vi har brug for en egentlig forvaltningslov, og det er da muligt, at vi ikke når længere før 1974-75, som ministeren sagde før, men vi vil i hvert fald gerne fra radikal side bidrage til at bedre forholdene mellem befolkningen og offentlige myndigheder, og derfor går vi positivt ind i udvalgsarbejdet.

Poul Dam: Det er jo et af det politiske livs problemer, at man så ofte ikke når at se sine sager ført igennem til en endelig afslutning. Jeg forstår derfor godt, at det ærede medlem hr. Hans Toft har valgt denne sag, fordi han dog menneskelig set har et håb om at kunne se den blive færdig. Den tilsvarende forvaltningslov i Norge tog 22 år, i Sverige tog det 30 år, fra sagen blev rejst til den blev gennemført, og hvis det går ligesådan her, så er det jo muligt, der ikke er andre tilbage af os, der er i folketinget i øjeblikket — jeg tænker ikke alene på de tilstedeværende, men også på de fraværende — end netop hr. Hans Toft, når sagen bliver gennemført. Det kan han jo glæde sig til — vi andre ligger under mulde.

Nu mente ministeren ganske vist, at det måske kunne gøres noget hurtigere, hvis det altså skulle gøres. Ministeren var velvillig, men havde vel også nogen tvivl, om det var rigtigt at lave en egentlig forvaltningslov, eller man skulle følge det, som man har betegnet som den særlige danske linje. Jeg er enig i en række af de intentioner, der ligger i forslaget til folketingsbeslutning, men jeg er også noget skeptisk over for, om det virkelig skulle være nødvendigt med en lov, i hvert fald hvis denne lov, som jeg forstod fru Nathalie Lind frygtede, ville give anledning til et forøget bureaukrati og forøgede byrder på administrationen. Vi må nok sige, at bortset fra de eksempler, man kan nævne på disse meget firkantede og meningsløse skrivelser, som hr. Nordqvist nævnedes eksempler på, så har vi jo en administration, som på mange måder arbejder både ansvarsfuldt og fortrinligt. Jeg synes slet ikke, at hr. Tastesens bemærkninger om, at det kun var eksistensen af en ombudsmand og offentligheden, der fik embedsmændene til at opføre sig ordentligt, kan holde. Jeg tror da, at der